

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 26

▲ Fotografia de Ramon Molins (1901)
▶ Fotografia d'Anna Lucas (2023)

Conferència:

Joventut Atlètica Sabadell (JAS) 100 anys de l'entitat

Amb les intervencions de **Primari Calvet**, **Josep Maria Antentas**, **Ricard Rof**
i **Jordi Molins**, presidents estats i actual de la JAS

Recordem l'evolució de l'atletisme de Sabadell centrada en la JAS des dels orígens passant per les
diferents etapes, destacant també els principals atletes que han participat en les competicions tan
locals com internacionals.

Lloc: Fundació Bosch i Cardellach (c/ d'en Font, 1, Sabadell)
Dia: dijous 2 d'octubre de 2025
Hora: 19h
Preu: gratuït
Organitza: Secció d'Història i Arqueologia

SABADELL
és atletisme

Any 2025

▲ Fotografia de Ramon Males (1907)

► Fotografia d'Anna Lucas (2023)

Conferència:

Joventut Atlètica Sabadell (JAS) 100 anys de l'entitat

Amb les intervencions de Primari Calvet, Josep Maria Antentas, Ricard Rof i Jordi Molins, presidents estats i actual de la JAS

Recordem l'evolució de l'atletisme de Sabadell centrada en la JAS des dels orígens passant per les diferents etapes, destacant també els principals atletes que han participat en les competicions tan locals com internacionals.

Lloc: Fundació Bosch i Cardellach (c/ d'en Font, 1, Sabadell)

Dia: dijous 2 d'octubre de 2025

Hora: 19h

Preu: gratuït

Organitza: Secció d'Història i Arqueologia

JAS: 100 ANYS DE L'ENTITAT

El dijous 2 d'octubre de 2025 va tenir lloc en la Fundació Bosch i Cardellach de Sabadell una conferència sobre la Joventut Atlètica Sabadell (JAS) i els 100 anys de l'entitat amb les intervencions dels anteriors presidents, Primari Calvet, Josep Maria Antentas, Ricard Rof i Jordi Molins, actual president de la JAS.

Es tractava bàsicament d'un recordatori i de l'evolució de l'atletisme a Sabadell centrada en la JAS des dels orígens passant per les diferents etapes fins a l'actualitat.

Amb un text ben elaborat per Ricard Rof, President de la JAS durant 12 anys (1992-2004), complementat i documentat amb fotografies corresponents, va començar l'acte amb la introducció a càrrec d'Eulàlia Tatché, Coordinadora de la Secció d'Història i Arqueologia de la Fundació. Ho va fer davant de socis, atletes, simpatitzants, que en un bon nombre representaven les diverses èpoques del club local d'atletisme.

A continuació text de Ricard Rof:

L'objectiu d'aquesta conferència ha estat fer una anàlisi comparativa amb l'època antiga de la JAS amb l'actual. Com han evolucionat les instal·lacions, el material, l'organització de competicions, el comportament de les persones...i poder-ho explicar en una hora i mitja.

Per començar, les dues imatges del pòster de la Conferència, diuen molt. Són dues èpoques molt diferents i que la mateixa fotografia ens ensenya. I com en aquell popular "Joc de les 7 diferències", aquí també hi són. Per no repetir el que ja està escrit, , podeu consultar l'article corresponent en el darrer Butlletí de la JAS. Article fet per mi mateix i el company Pere Melero.

Hola, Pere. Estàs aquí? És per aixecar-te i que et veiem tots... Gràcies, Pere. Amb ell, hem escrit el llibre de la Història de l'atletisme a Sabadell i hem esbrinat els orígens del nostre club. Per llavors, Joventut Excursionista Pensament. Els teniu aquí. Per si algú no el té, n'hem portat uns quants per vendre...

D'acord. La meva part de la Conferència, l'he enfocat cap a les experiències i vivències que he viscut a el llarg de molts anys a la JAS, com a atleta, com a membre de Junta i com a President. En la narració que us faré ara, he intentat trobar imatges que tinguin relació en cada un dels temes que exposaré. Tenim moltes fotos, però, però lògicament, no poden sortir totes aquí.

Crec que la meva intervenció pot durar més del previst, però si es dona el cas, i com a la Cerimònia dels Òscars, que s'apaga el micròfon del guardonat un cop el temps esgotat, aquí farem més o menys el mateix. Amb la diferència, que tota la meva narració (fotos incloses), la podreu consultar més endavant quan publiquem el pròxim Butlletí.

Per tant, no patiu, i si no hi ha temps avui, ho trobareu al Butlletí.

EXPERIÈNCIES I VIVÈNCIES D'UN ATLETA, MEMBRE DE JUNTA I PRESIDENT DE LA JAS

Evolució del club en el transcurs dels anys: instal·lacions, material i tarannà de les persones

Instal·lacions i material

-El canvi més important dels darrers 50 anys ha estat l'aparició del material sintètic (conegut com a tartan), el qual va anar substituint progressivament les pistes de cendra pel tartan (en el nostre cas, en 1988). Ja no tan sols per la millora tècnica (doncs la seva elasticitat fa que els claus t'impulsin més), sinó per comoditat. En les pistes de cendra, a cada competició s'havien de marcar els carrerons amb el carretoner de guix: calia tenir pràctica, bona traça i estar serè, ja que a vegades, les rectes es veien tortes. Marcar amb guix els 7 carrerons de 400 metres que tenien les nostres Pistes, amb les respectives sortides per carrer, no crec que es fes en menys d'una hora. I no parlem d'higiene: quan entrenàvem fent sortides, en recolzar els dits i genoll a terra, quedàvem fets uns carboners.

1965. Pistes Municipals. Campionats de Sabadell. Final dels 100 metres. Ajustada arribada entre Joan Seguí (campionó) amb el mateix temps que Pere Gregori (11"5). Amb l'actual cronometratge elèctric, no hi hauria dubte de qui és el campió i amb un temps fins a les centèsimes. Observeu que només hi ha marcat les ratlles de l'arribada i no està marcat les ratlles dels carrers. També s'observa el pal a on es lligava un cordill fi per saber millor qui arribava primer. I com a qualsevol competició de l'època, calia posar les banderes oficials. Per qui no hagi vist mai una pista de cendra, aquí té un bon exemple.

-El material que disposàvem era rudimentari. El matalàs de la perxa, tètric (i sense la protecció de seguretat frontal que hi ha actualment). El llistó d'alçada era triangular (un exemplar el podeu contemplar al petit museu de la Pista Coberta), el qual, quan el tombaves, se't clavava a l'esquena al caure sobre el matalàs. I res de fer servir la goma elàstica en lloc del llistó que ara es posa per entrenar, ja que no existien. Però era el material que teníem... i tan feliços !!!

-1974. Pistes Municipals. Atleta saltant perxa en una competició. Com podeu observar, el matalàs, tètric, sense mesures de protecció frontal. Així i tot, recordem que antigament se saltava sense matalàs (encara amb més mèrit).

-1980. Pistes Municipals. Campionat de Sabadell de decatlló. Com es pot comprovar, el matalàs que disposàvem no s'assembla en res als actuals. Però és el que teníem fa 45 anys. A la imatge, també es veu en Josefina Comes (mare de l'atleta Joan Roca) com a col·laboradora de l'esdeveniment.

-El gimnàs (per dir-ho d'alguna manera), també era rudimentari, tètric i perillós. Només existia un banc amb una barra de peses i un aparell per fer "braços". Només. I el lloc era al vell Molí (edifici que actualment, rehabilitat, és l'Alberg de la Joventut). Feia respecte entrenar allà, perquè era un edifici gairebé abandonat (afortunadament, es va restaurar per l'Alberg en ser un edifici protegit) i amb un cert perill, ja que cada vegada que es deixava la barra de peses a terra... tot tremolava (reconec que més d'un cop creiem que el sostre se'ns queia a sobre). Però amb aquelles condicions, fèiem l'entrenament de peses, sense queixar-nos, perquè no havia res més i desconeixent si hi havia alguna cosa millor. De fet, ja s'havia avançat, perquè abans de disposar d'aquest "edifici", només existia una barra de peses situada a la intempèrie del pati del mig entre els 2 vestidors (actualment, seria el mateix pati on hi ha els serveis públics).

-La precarietat de l'època, parlo dels anys 70, feia que no tots els fanals de les Pistes estiguessin encesos a la nit mentre entrenàvem (actualment, hi ha 4 torres gegants). Es pot dir que gairebé entrenàvem a les fosques. Era tan fàcil com canviar la bombeta fossa... però l'Ajuntament feia el ronso. Els qui ho passaven més malament, eren els saltadors de perxa, perquè no es veia el caixetí per clavar la perxa. Això es va solucionar posant un focus portàtil enfocant el caixetí. La paciència es va posar de manifest amb motiu del Campionat de Sabadell del 1974. Dels 57 fanals, només funcionaven 27 (és a dir, els altres 30, més de la meitat, com si no hi fossin). Inclús, la ressenya del Campionat al Diari de Sabadell feta pel Josep Mª Antentas, va titular l'esdeveniment amb un magistral "Tiros en la noche". Evidentment, no es referia a una vulgar pel·lícula d'indis del Far West, sinó al que es va viure al Campionat amb els tirs dels llançadors de disc a les fosques que dificultaven la visió de la trajectòria de l'artefacte alhora que es posava en perill la seguretat d'atletes i jutges.

-1977. Pistes Municipals. Montse Pujol guanyant una cursa de 400. Observeu els carrerons marcats amb guix i la filera de fanals, en total, 57 (actualment, són 4 torres elèctriques).

-Als vestidors no sempre hi havia aigua calenta per les dutxes, ja que quan s'acabava la bombona de butà, llavors sortia freda... i a l'hivern i a les Pistes amb la humitat habitual d'allà, l'aigua encara estava més freda. L'objectiu era acabar l'entrenament abans no ho fessin els futbolistes amb els quals coincidíem al vestidor. En cas contrari, llavors et trobaves tots els 2 equips fent cua a la dutxa. Amb tanta demanda, la bombona no donava, per tant, i l'aigua calenta s'acabava, Recordo que algun company marxava sense dutxar-se dient (?) que ho faria a casa seva.

-També recordo com el conserge cuidava les instal·lacions. Era una situació ben diferent, perquè des de la seva inauguració (1961) i durant gairebé 20 anys, en Josep (Puigverd) i la Maria, vivien allà mateix. Exactament, on ara hi ha la Secretaria de l'Escola de Futbol i les oficines de la Bassa. En viure allà, o "vivien" més intensament, ja que era com si fos a casa seva. Recordo quan ens tombàvem al matalàs d'alçada fent el gandul, l'home quan ens veia des de la finestra de casa seva, sortia esbojarrat de casa cap a nosaltres corrent com bonament podia (l'home era coix), fent crits perquè sortíssim de sobre el matalàs.

-La precarietat de l'època feia difícil comprar-se unes sabatilles de claus. Per tal motiu, el club posava a disposició dels joves atletes uns quants parells de sabatilles sota la custòdia del conserge de la instal·lació (malauradament, no recordo el seu nom), al qual, se li havien de tornar després de l'entrenament, perquè estava a càrrec de la JAS, ja que per llavors era la JAS qui controlava l'accés a les Pistes. En el meu cas, les primeres que vaig tenir les vaig comprar a Esports Molins i la persona que ens va atendre era la Carme Valero (per llavors, la figura del club). El meu pare es va esgarriar en sentir el preu... inclús, i per justificar el preu, li va preguntar a la Carme si tenien un motoret a dins per córrer més... però vaig sortir de la botiga ben content amb unes sabatilles noves.

-1973. Pistes Municipals. Carme Valero arribant a meta alhora que bat el rècord d'Espanya (i també el iberoamericà) dels 3.000 metres (9'50"0). Observeu les sabatilles amb els claus llargs (fins i tot, es veuen a la foto), imprescindibles en les pistes de cendra. Cronometratge manual (a peu de pista), sent el jutge en Francesc Castelló (cronòmetre en ma).

-Un altre canvi important ha estat les oficines del club, doncs fins 1990 vàrem gaudir d'una típica casa de fusta finlandesa donada pel Govern de Finlàndia com ajut a les inundacions del Vallès del 1962 amb la finalitat d'acollir allà famílies de damnificats. Un cop completada aquesta missió, va passar a mans de la JAS i va fer la funció de Secretaria. El rètol de la porta posava "*Suomi*" (Finlàndia en idioma finès). Era un espai ample i acollidor. Inclús, a la sala principal, vàrem arribar a tenir un televisor. Disposar del *Suomi* era un luxe, però, malauradament, en 1990 i arrel d'un incomprensible enderroc per part les Brigades Municipals (amb l'argument que la caseta estava al mig del accés a la Bassa), llavors, i fins el 2003 (quan es va fer l'edifici actual), se'ns va cedir l'oficina que actualment té l'Escola de Futbol. Espai totalment insuficient per la envergadura que ja havia agafat la JAS. S'havia passat dels 75 m² del *Suomi* a només 12 que tenia l'oficina que se'ns oferia. Recordo, en la meva època de President, que alguns dies al arribar a l'oficina... i no sabia on seure, doncs potser la taula estava ocupada per una reunió de monitors.

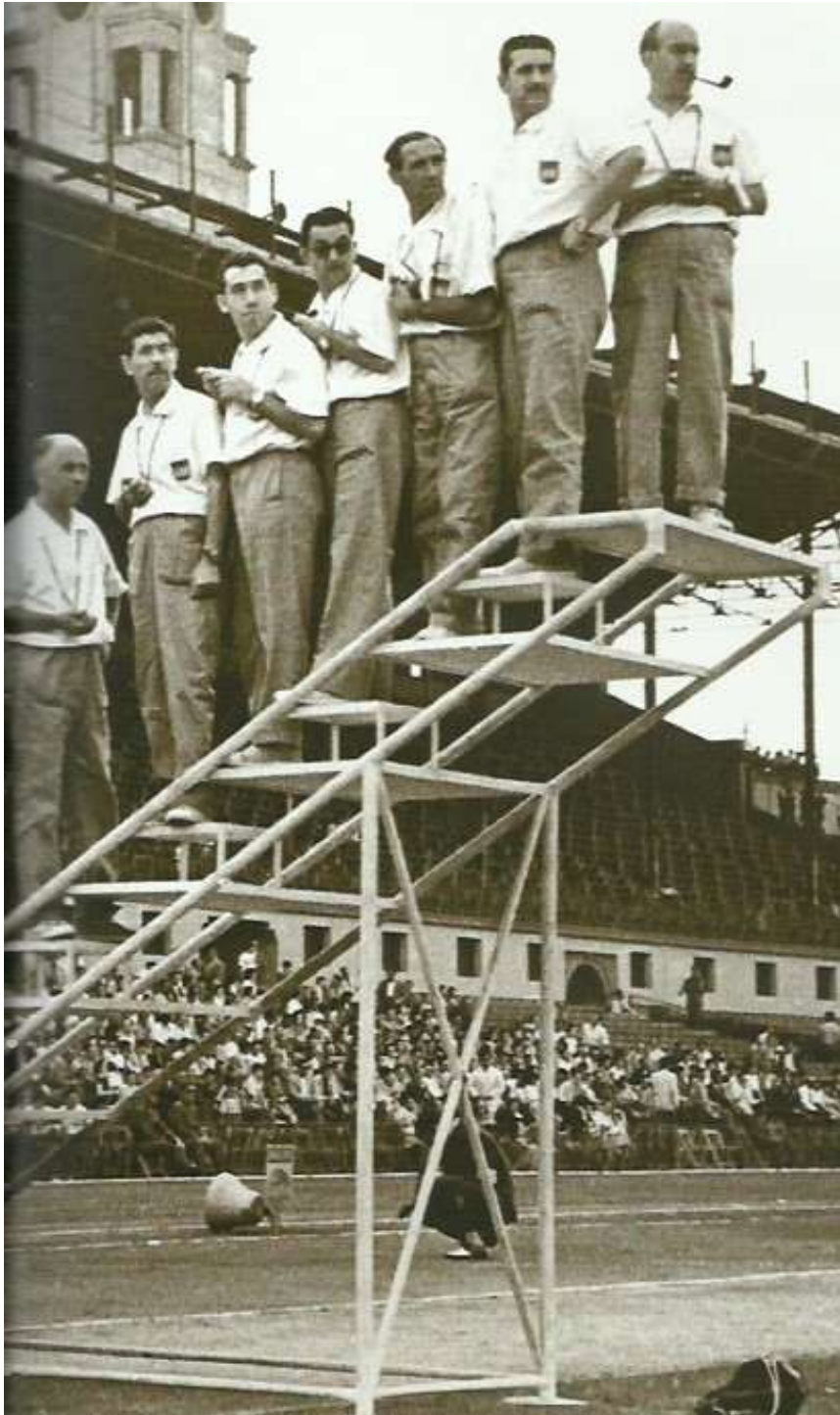

-1990. Pistes Municipals. La Casa Finlandesa just dies abans de ser enderrocada. Aquesta fou la seu de la JAS durant més de 25 anys. El rètol de fusta amb el nom de "Suomi" ja estava tret per conservar com a peça de Museu (i encara el tenim, està pendent de trobar-li una ubicació a l'actual oficina). Això fou l'oficina de la JAS, i com a tal, aquí s'hi feien reunions i fins i tot, assemblees de socis.

-1996. Oficina de la JAS (part de l'antic habitatge del conserge que hi havia viscut: menjador i cuina). Només disposàvem de 12 metres quadrats. A la imatge: reconeixement del CNS a la JAS pel motiu del 75è aniversari. Només disposàvem de dues taules: la de l'oficinista i aquesta (no hi havia més espai). Entre els membres de Junta, hi trobem l'ex President, Andreu Llovera, i en Francesc Carrión, gran col·laborador de la JAS (la part estadística de la web, és fruit de la seva feina).

-A manca de tecnologies actuals, en el cas dels rècords de Sabadell, aquests, estaven exposats a la cartellera de la Secretaria del club (per llavors, la Casa Finlandesa), un foli per cada categoria i clavats amb la típica xinxeta al plafó de suro. Tals taules de rècords eren molt completes (no tan sols els absoluts, sinó també el júnior, juvenil, infantil i aleví, les categories de l'època). Reconec que cada cop que entrava a l'oficina, me'ls mirava, principalment, els de la meva categoria (infantil). I quins rècords més difícils... però somiar és gratuït. En tot cas, exposats allà (gràcies a la tasca d'en Josep Company), hi havia un coneixement dels rècords de Sabadell.

1955. Estadi de Montjuïc. Jocs del Mediterrani. Josep Company junt amb la resta de jutges cronometradors a sobre l'escala d'arribades. El sr. Company, a part d'haver estat secretari tècnic de la JAS durant 30 anys, evidentment, altruistament, també fou Jutge d'Atletisme. I com a tal, aquí el veiem (just al mig) amb el millor esdeveniment fet a Catalunya en aquella època. El que abans feien 7 persones (cronometrar), avui en dia, amb la photo-finish es fa amb una (i temps exacte). També era permès fumar (observeu el jutge de dalt de tot amb pipa).

Tarannà de les persones

-Els entrenadors de l'època ho feien altruïstament i sense pensaments de rebre una remuneració econòmica per entrenar a uns atletes. Tot per amor propi. Això implicava no tan sols preparar l'entrenament per atleta segons especialitat, sinó també en fer un seguiment presencial. Un mateix entrenador tocava totes les tecles, és a dir, entrenava a atletes de diverses especialitats, ja que tenia coneixements per fer-ho. En el meu cas, valorar l'esforç fet per l'Àngel Galobart, perquè començava el seu torn laboral a les 5 del matí i els vespres feia un sacrifici estan amb nosaltres fins a tan tard.

1972. Cros de Calldetenes. Per llavors, el més antic de Catalunya. En deixar-se de celebrar, la Sant Sebastià va passar a ser el més antic. Però l'any passat ja no es va celebrar posant en perill aquest lideratge. A la imatge, l'Àngel Galobart interessant-se per la cursa del seu atleta (en Josep Mª Antentas). Molts atletes d'aquella època, vàrem tenir l'Àngel com a entrenador tenia coneixements de totes les disciplines. Observeu les bosses dels atletes. Actualment, tothom porta motxilla.

-1974. Pistes Municipals. Campionats de Sabadell de decatló. Antoni Utesá, un llançador de martell també va competir (i acabar) el decatló. En aquella època, els atletes s'engrescaven en participar en qualsevol prova que no fos la seva especialitat. També s'observa els col·laboradors pel desenvolupament de la prova: en Àngel Galobart i Hèlios Calvet.

-En aquella època, els atletes estàvem disposats a fer de tot pel club. I això es posava en evidència a l'hora de participar en la lliga. A vegades eren encontres triangulars o quadrangulars. I segons com, a raó de 3 atletes per prova i club. A més, es feia tor el calendari de proves complet, sense oblidar-nos dels 10.000 llisos i marxa. Altres temps, per començar, es podien fer 3 proves (2 individuals i un relleu) en lloc de les 2 actuals. I com un compromís amb el club, és a dir, córrer un 400 i un 4x400 a més d'un 200 o un 800, era normal. Ningú protestava. I si tocava fer una prova no habitual a la teva, tampoc. La qüestió era poder donar un punt extra al teu club. Inclús va haver-hi una temporada (1979) en què arran d'una estampida d'atletes, la JAS es va quedar amb pocs recursos per cobrir tots els llocs de cada prova. Abans de cada jornada de lliga, es convocava a tots els atletes que quedàvem al club a peu de l'escala de jutges i en el quòrum allà present, ens repartíem totes les proves per no deixar cap de les dues places sense puntuar.

-Els atletes i simpatitzants del club estàvem més implicats en els grans esdeveniments esportius on calia donar un cop de mà. Era envejable el col·lectiu de voluntaris en un moment determinat (ara, ningú fa res a canvi de res). Per exemple, la Sant Sebastià. Érem força colla a l'hora de muntar (i desmuntar) el circuit. De tots ells, era admirable l'aportació de Julià Magret, ja que empalmava la seva jornada laboral del torn de nit com a Cap de Manteniment de la Clínica Santa Fe (actual Hospital Taulí)... i l'endemà estava al Bosc de Can Deu col·locant estagues, les antenes per les pancartes o el que fes falta. En dono fe.

2005. Premi Panatlhon. Julià Magret recollint el guardó corresponent. En honor seu, vull recordar la figura del Julià, perquè va estar a totes les respectives Junes durant més de 50 anys, fent amb tota la il·lusió tot el que li van manar els 6 presidents que va tenir. Per tant, guardó ben merescut.

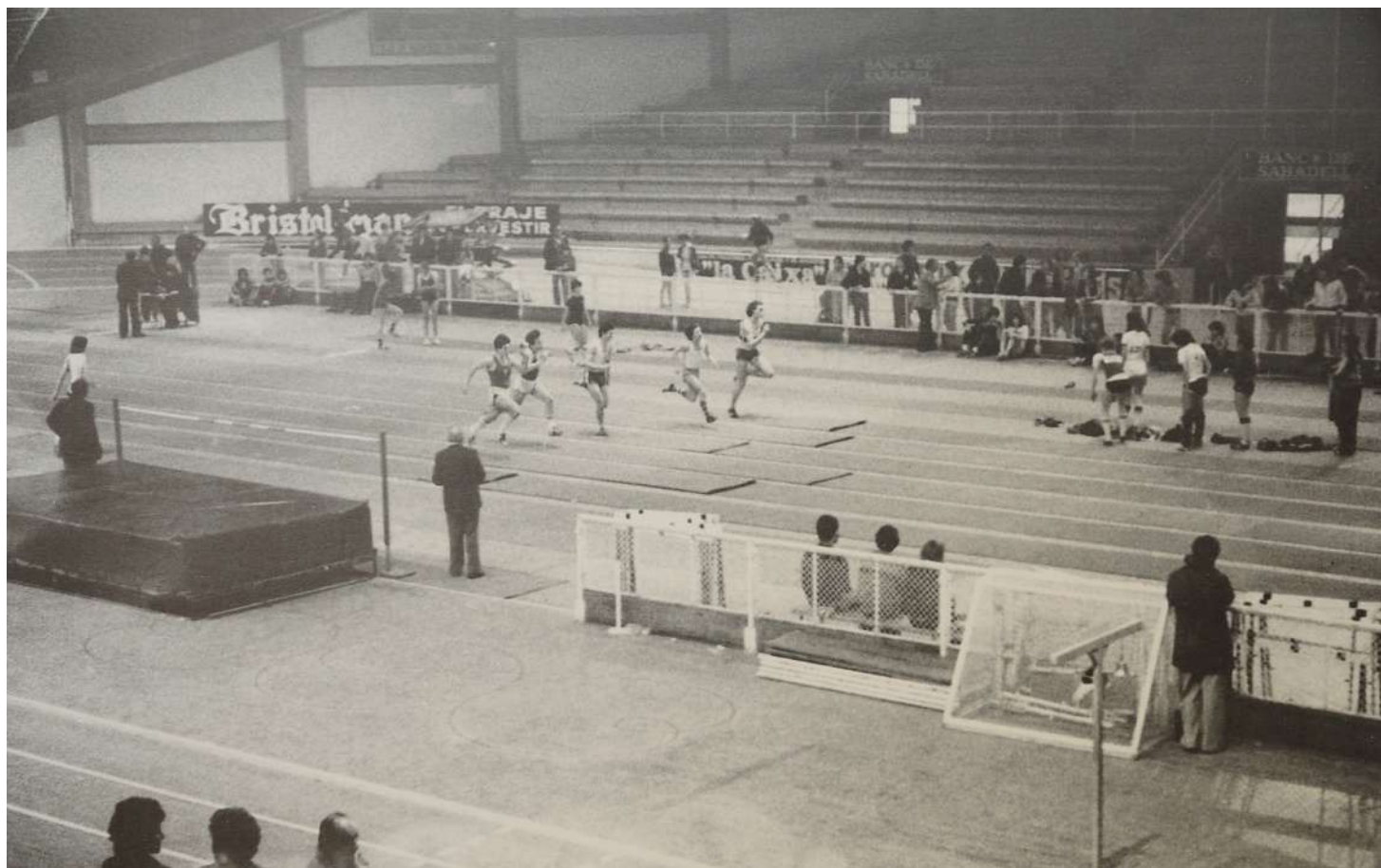
- 1980. Cros Sant Sebastià (bosc Can Deu). Darrers atletes de la sortida de la cursa absoluta. Al fons, les antenes on es penjaven les corresponents pancartes de sortida i arribada. Recordo que era de les coses on havíem de ser colla per fer un bon forat per clavar-les bé. Però també ens ho passàvem bé. Avui en dia, amb un arc inflable, queda resolt més còmode i ràpid.

-Un altre exemple, era la implicació a l'hora de fer de delegat en competicions foranies (ara són els mateixos tècnics com una obligació més dins el seu sou). Abans eren els mateixos pares dels atletes (components de Junta, o no). Recordo en una ocasió (1974), en Pere Pujol fent de delegat en les 24 Hores de Santa Coloma de Gramenet, on, en motiu de la Festa Major d'aquella ciutat, es va disputar una cursa per un circuit urbà de relleus entre els 2 clubs. En contra del promès per l'organització, en Pujol va haver d'avançar de la seva butxaca els àpats de tot l'equip... i n'érem uns quants.

-1980. Pistes Municipals. Campionat de Sabadell de decatló. Aquí podem observar l'estat del matalàs on es saltava perxa. Així com alguns dels col·laboradors de l'època: en Pere Pujol, Jaume Silvestre, Josep Miquel Pérez i Josefina Comes.

-També existia una implicació de voluntaris en el muntatge del condicionament del Pavelló Municipal d'Esports per la pràctica atlètica per a cada cop que hi havia una competició. A títol anecdòtic, recordem que l'anella només feia 156 metres i que el paviment era de fusta. El problema, era la part central, perquè era un recinte habilitat per la pràctica del bàsquet, handbol, hoquei, patinatge... i, per tant, calia treure els protectors del mig del parquet central i alhora, estirar (com una catifa) les gomes per disputar les curses de 50 metres (llisos o tanques). D'aquella època, i que recordi (i segur que em deixo algú, però que no coneixia per ser massa jove), en Ramón Montllor, Julià Magret, Jaume Silvestre, Josep Aparicio... per a després de la competició, tornar-ho a deixar igual per la pràctica dels altres esports. Jo quan els veia, admirava la feina que feien (com si fossin uns esclaus).

-Anys 70 (s/d). Pavelló Municipal d'Esports. S'observa les cintes de goma per fer les curses de 50 metres al mig del parquet (calia desenroscar com una catifa). També calia retirar algunes tanques de fusta per poder fer els concursos (com l'alçada). El fet d'aquestes reduïdes dimensions fou a què es va aconseguir encabir una pista d'atletisme a una instal·lació que ja estava començada. Afortunadament, i gràcies a unes gestions d'en Josep Molins i Josep Saña a Madrid amb el llavors Delegat Nacional d'Esports, Joan Antoni Samaranch, es va aconseguir modificar el projecte i col·locar una pista com fos. Per aquest motiu, només es podien fer curses de 50 metres i l'anella de 156 metres.

-Anys 70. Pavelló Municipal d'Esports. Glòria Pujol guanyant una cursa de 300. Observeu la pista: de fusta (i d'un perímetre de només 156 metres). Com s'observa, la recta és curta (perquè l'anella no arriba als actuals 200 metres). En 1972, en aquesta mateixa pista, i en motiu d'un Meeting internacional, hi va competir la francesa Collette Beasson, per llavors, l'actual campiona olímpica (400 / Mexic'68).

-Fos pel que fos, però en aquella època, existia més gent disposada a implicar-se d'una manera més activa pel club, com per exemple, sent membre de la Junta Directiva. En 1980, vaig entrar a la Junta de la JAS (com a anècdota que no ve al cas, encara no tenia els 18 anys) i en total érem 18 persones. En 1992, quan vaig ser elegit President substituint a Josep Mª Antentas, disposava de 16 persones per formar part de la Junta. Ens reuníem cada dimecres de 8 i mitja a 10 de la nit (perquè alguns plegàvem de treballar a les 8). Ara, la feina que hi ha per trobar gent que vulgui ser de Junta

-Anys 80 (s/d). Festa Social. Aquí tenim en Josep Mª Antentas ja fent de speaker, afició que encara avui en dia practica. A la foto, i entregant un trofeu, en Pere Pujol. Fou el principal responsable de l'organització del Campionat d'Espanya de cros (1977), la competició de més valor que mai ha organitzat la JAS.

-També hi havia una implicació familiar a l'hora de donar un cop de mà en l'organització de competicions. No sabia qui eren, perquè era massa jove, però recordo a la mare de l'atleta Joan Roca (la Josefina), a la senyora de l'entrenador Àngel Galobart (l'Angeleta)... així com velles glòries, com el Jaume Jové. Més recentment, també hi ha aquesta col·laboració extra, però en menys casos, com els pares de les atletes Amiel, o de les senyores dels membres de Junta d'en Francesc Carrión i Joan Esteve (Carme i Mireia) o dels mateixos atletes com en Juan Lorente i Jordi Roig, enganxant familiars i amics per portar el bar a la Sant Sebastià.

-1974. Pistes Municipals. Josep Miquel Pérez llençant el disc sense la gàbia de protecció (abans, només s'utilitzava pel llançament de martell). També s'observa les col·laboradores pel desenvolupament de la prova, com per exemple, en Àngela Lorente (Sra. Galobart, entrenador).

-1999. Pistes Municipals. Intent Rècord Guinness. Cua per aconseguir el dorsal. A la imatge, es veu l'Àngels Barris (mare de les atletes Amiel) lliurant els respectius dorsals. Hi havia il·lusió per aquesta Festa. Vàrem començar el 1995 amb 150 atletes diferents per cobrir una volta d'un relleu... i vàrem arribar als 272 aquest mateix any 1999. Crec que actualment la JAS té prou potencial per superar aquesta xifra, però el que no hi ha és la il·lusió d'abans...

-La implicació dels mateixos atletes en l'organització de grans esdeveniments també era evident. Per exemple, la Cursa de la Festa Major. En aquest cas, eren els atletes del Josep Molins, els qui després de l'entrenament, omplien la seva furgoneta (tal vehicle era conegut per la patxanga) i anaven a marcar amb pintura el circuit i a penjar cartells. Jo com que no era del Pep (entrenava amb el Galobart), no puc donar gaires detalls de l'excursió nocturna, però pel que em deien els companys, s'ho passaven d'allò més bé fins a les tantes de la nit.

-Com s'ha explicat abans, era relativament fàcil convèncer a algú per donar un cop de mà al club, inclús, a una edat adolescent. En el meu cas, als 15 anys va ser quan vaig començar a implicar-me pel club. Fou en 1977 quan en Pere Pujol em va "enganxar" per anar a posar estakes al Bosc de Can Deu pel Campionat d'Espanya de cros. Allà fou l'inici, perquè van anar sortint altres cosetes, com per exemple a l'any següent, on va tocar tornar a posar estakes el dissabte al matí, però per la Sant Sebastià, però, a la vegada, també recordo acompanyar al Victor Tortosa el mateix dissabte, però a la tarda, a la botiga del Pepe (Electrodomèstics Conejero) a Ca n'Oriac per adquirir petits regals que es donaven als premiats de la mateixa Sant Sebastià. I vàrem sortir amb varies capsas plenes. En 1979, se'ns va oferir (juntament amb en Marc Graupera) de portar l'Arxiu de Rècords de Sabadell i d'escriure cròniques al Diari de Sabadell. Cap dels dos, encara no teníem els 18 anys. I jo mateix, a l'any següent, i quan encara tampoc era major d'edat, vaig entrar a la Junta Directiva sota el mandat de l'Andreu Llovera. I com a culminació, en 1992 i amb tan sols, 31 anys, accepto la presidència del club.

-1977. Campionats d'Espanya de cros (bosc Can Deu). El mític Mariano Haro, en segon lloc (seria el guanyador). Això de clavar les estakes que es veuen a la foto, no era una feina fàcil, calia fer un bon forat i calia marcar tot el circuit (si hi havia arbres, amb la cinta n'hi havia prou). Es clavaven el dia abans.

-1982. Pistes Municipals. Aquí corrent un 100 amb el Marc Graupera (a la meva esquerra). Aprofitem la imatge per comprovar com la pista tenia 7 carrers, i com quedava marcat a la pista de cendra les petjades de les sabatilles de claus.

-1981. Festa Social. El President Andreu Llovera lliurant un premi a l'atleta Jim Thomas, atleta americà que va estar un parell d'anys vivint a Sabadell, a la vegada, que es va sentir molt a gust competint per la JAS, inclús a la lliga. Va venir per estudis de medicina, a l'hora de perfeccionar el castellà. No fou el primer atleta estranger en defensar els colors del club. Tal mèrit correspon al suec Anders Andersson, a l'estar empleat durant un any en una multinacional del seu país establerta a Sabadell.

-Els desplaçaments a les competicions de clubs es feien amb autocar. Afavoria un millor ambient entre tot l'equip i un acostament en les relacions entre els companys d'altres disciplines i entrenadors. Les figures del club, també venien a l'autocar. En el meu cas, vaig coincidir amb la Carme Valero dins l'autocar. I puc assegurar, que era de les que feia més gresca. I la següent, la Montse Pujol. En Pepe Conejero tampoc es quedava curt. I relacionat amb el tema, als crosos hi anava tot l'equip sencer de categories de promoció, tant si eren velocistes, com saltadors o llançadors. A l'anar tots junts dins l'autocar, s'animava a tots els companys. Ara, l'atleta es desplaça amb cotxe, arriba a l'hora de la seva prova, competeix i se'n va.

-L'ambient als Campionats de Sabadell era envejable respecte als temps actuals (proves desertes o amb 1 o 2 participants). Abans, les figures també hi participaven, inclús en proves no habituals a les seves. També s'havien fet entre setmana a raó de 2 o 3 proves a la tarda-nit de setembre. Es disputava tot el calendari, perquè hi havia ganes de Campionat (no com ara). En una d'aquestes jornades, recordo especialment l'edició de 1976. Un cop iniciada la competició, va començar a baixar cap a les grades tot de gent alhora, i tots fent goig: els homes amb traje i corbata i les dones amb vestit. Alguns eren coneguts, ja que pertanyien a la JAS. Entre ells, dos atletes, el Pepe Conejero i el Josep Miquel Pérez, qui feia unes poques hores que s'havia casat. Després de passar pel vestuari per canviar-se, varen protagonitzar un duel de germanor però competitiu en la cursa dels 110 metres tanques. Va guanyar el nuvi, el qual va fer molt feliços a tots els convidats del casament. És una anècdota, però dubto que avui en dia es torni a repetir un fet similar.

-1976. Casament de l'atleta Josep Miquel Pérez Rodríguez. Hores després, el nuvi va guanyar el títol de campió de Sabadell dels 110 metres tanques davant de molts convidant a l'enllaç desplaçats expressament a les Pistes.

-La culminació a la fi de les temporades atlètiques es celebrava amb un Sopar Social. Hi havia ambient. Venia gairebé tothom. Tinc molt bons records d'aquests sopars que he viscut com a atleta, o com a membre de Junta, o com a President (en els darrers anys, anomenats Festa Social). Això, actualment s'ha perdut. Insisteixo, els atletes venien. Amb el temps, això es va anar perdent, i no tots els atletes hi assistien, digui-li per raons econòmiques o d'egoisme o ves a saber el perquè. El punt culminant del màxim esplendor d'aquests Sopars o Festes Socials, fou en 1996 (amb motiu del 75è aniversari de la JAS). A tal Acte hi van assistir 302 persones. M'atreveixo a dir, que en cas d'engegar-ho de nou, mai més es superarà aquesta xifra.

-1982. Festa Social. També es donava els premis del Campionat de Sabadell (per exemple, aquest és d'un decatló). A la dreta, els membres de Junta (en 1r terme, el President Andreu Llovera).

-1998. Festa Social. També es feien homenatges per recordar antigues gestes històriques de la JAS. En aquest cas: 25 anys després, a un dels millors equips de cros de la història del club (campions de Catalunya a escala absoluta).

-2000. Festa Social. També es donava els Premis "MARCA" subvencionats pel propi diari esportiu. Van tenir molta repercussió: s'atorgava a 10 membres del club pels seus mèrits esportius i socials.

-Ara, la majoria ja venim canviats de casa, però abans no, perquè quedava mal vist anar en xandall o pantalonet curt pel carrer. Llavors, es feia molta vida al vestidor, perquè tots passàvem per allà per canviar-nos. Era una bona oportunitat de fer vida social (relacionant-se amb altres companys del club). Es parlava molt... i en tothom. I a la vegada, també es feien bromes entre nosaltres. També recordo que al mateix vestidor hi havia un plafó amb retalls del Diari de Sabadell amb notícies de la JAS. Així, ens assabentàvem dels èxits del club.

-Els horaris d'entrenament han canviat. S'entrenava més tard perquè a la gent tingués temps de sortir de les feines i arribar a les Pistes (dedueixo que la jornada laboral acabava més tard). Fos pel que fos, recordo que es començava més tard... i s'acabava més tard. Inclús, a vegades anàvem a la dutxa a les 10 de la nit... i el conserge ens renyava.

-Desconec el comportament dels socis en generacions anteriors a l'hora de pagar la corresponent quota, però en el meu cas, quan vaig assolir la Presidència del club, em vaig trobar amb impagats. Socis que manifestaven, ja que vaig arribar a trucar-los, que "portaven" la JAS al cor (creien que amb això n'hi havia prou)... però que no pagaven la quota. Síntoma que el romanticisme s'anava perdent. Lamentablement, coneguts exatletes, els vàrem haver de donar de baixa per no afrontar la quota. Però també és cert, que en alguns casos (poquíssims) d'impagats i en contactar amb els respectius socis, s'esbrinava que hi havia hagut un error del número de compte bancari i t'asseguraven que donar-se de baixa de la JAS és l'últim que farien. I ben segur, en comptats casos, no ho dubto. Això es demostra en l'evolució de la massa social, ja que cada cop hi ha menys socis no actius que continuen lligats al club pagant la respectiva quota de soci. El romanticisme s'està perdent. A la que es deixa de ser atleta, el primer que fa un és esborrar-se de soci. I cada cop són menys els que continuen. Socis, que arriben a una antiguitat de 25 o 50 anys escassegen. Xifra, en la que un cop arribada, el soci rep la corresponent insígnia de plata o d'or com a premi a la fidelitat al club. I cada cop, són menys els socis en arribar a aquesta fita.

-2000. Festa Social. Relació de socis amb 25 anys de fidelitat al club. En aquesta edició (corresponent a la temporada 1999) fins a 12 socis van assolir els 25 anys d'antiguitat i 5 van arribar als 50 anys. Com ens trobem a cada Fi de temporada, no tots els guardonats poden venir o ni tan sols els localitzem. Però el que és clar, que avui en dia són pocs els socis que arriben a tants anys d'antiguitat.

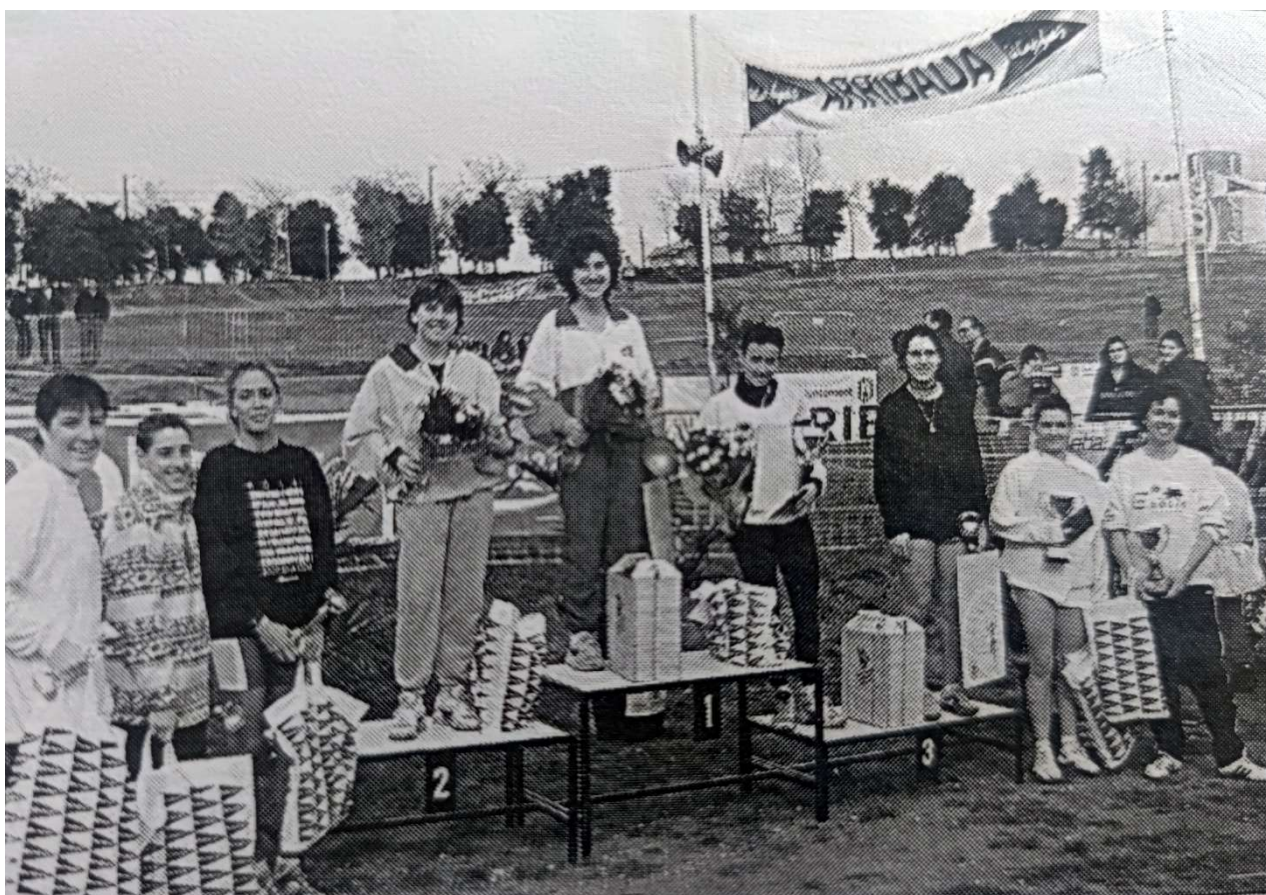
Altres, com la Sant Sebastià

-Recordo amb nostàlgia la generositat que havia a l'hora de buscar petites donacions per ajudar grans esdeveniments, com per exemple la Sant Sebastià. Els temps han canviat, i difícilment arrenques un compromís amb una casa comercial per aconseguir un parell de copetes per la cursa. Però abans, no. No diguem que hi havia alegria, però només pel fet de conèixer l'amo, no et deien pas que no per un parell de copes per la Sant Sebastià. A vegades, no eren copes, també era vàlid una donació d'espècies del mateix negoci i que a nosaltres també ens venia de meravella. Per exemple, si en lloc d'un trofeu, ens donàvem una capsa de paquets de folis, fenomenal, ja ens estava bé, doncs en aquella època, s'imprimia molt i tot. Les Institucions també s'hi abocaven, com per exemple, el Gremi de Fabricants: oferia com a regal, varis corte de traje, un luxe en aquella època per la qualitat dels panys sabadellencs. Entre uns i els altres, era envejable la xifra de col·laboradors, sent el rècord de més cases comercials en fer una donació per la Sant Sebastià (de el que fos, trofeus o espècies, tot era benvingut), fou a l'edició de 1999, amb un total de 72 (només cal veure llistat en el tríptic publicat: fa patxoca).

-1999. Cros Sant Sebastià (parc Catalunya). És l'edició on es van aconseguir més col·laboracions d'Institucions i de cases comercials. Exactament, 72. Fins i tot, Caixa de Sabadell (foto) i Banc de Sabadell i van ser presents amb els seus globus aerostàtics.

- I relacionat amb el tema per seguir parlant de la Sant Sebastià, i arran de tantes donacions, feia possible donar una copa als primers 10 atletes classificats de cada categoria. Un altre copa al primer classificat local i un altre copa al club guanyador per equips. Total: 12 copes repartides a cada cursa. I si es disputaven 18 curses, és fàcil deduir que s'atorgava més de 200 copes en una sola edició de la Sant Sebastià. Però l'atleta premiat, no rebia només una copa, també s'emportava una bossa plena amb diferent objectes oferts per les cases comercials com a regal. La foto de pòdium amb tots els premiats amb les seves copes i bosses, feia goig. Malauradament, la Sant Sebastià ja ni es va celebrar l'any passat.

-1997. Cros Sant Sebastià (parc Catalunya). Fruit de les donacions de tota mena, es podia aconseguir oferir premi als 10 primers. No tant sols 1 copa, també una bossa amb regals a dins. Inclús, també rams de flors i lot de Nadal pel pòdium de la cursa absoluta.

-Les dificultats que ens trobàvem per posar en marxa el cros de Sant Sebastià al bosc de Can Deu, no era coneixedor pels assistents. Però la realitat és que hi havia una gran feina al darrere. El que ara tindríem solucionat amb un simple ordinador portàtil i connexió a internet per entrar els resultats i penjar-los, abans, calia fer filigranes per tenir un punt de llum al mig del bosc per poder fer servir alhora, la megafonia, els ordinadors i la impressora. Un any es va provar un generador, però era sorollós i la benzina s'acabava (a mi, em va tocar fer més d'un viatge a la benzinera de Ca n'Oriac per omplir la garrafa). La solució fou un altre: estirar 400 metres de cable (o soterrat o penjat per sobre els arbres) fins a una caseta de la Companyia d'Aigües a la carretera de Matadepera, on allà, teníem permís per endollar el cable. Gràcies a tenir llum, es podien entrar els resultats als ordinadors, fer fotocòpies a la impressora per penjar-los al plafó i donar una còpia a cada delegat de club. I tot això, dins un camió que feia la funció de Secretaria. També cal tenir present que tot aquest muntatge fou arran de l'aparició del món informàtic, perquè abans dels ordinadors, els resultats es picaven amb una màquina d'escriure (utilitzant les tires de "Tippex" per quan erràvem la lletra). Vaja, tot molt rudimentari.

-1969. Cros Sant Sebastià (Pistes). Observeu l'expectació existent en una cerimònia de lliurament de premis. Una joveníssima Carme Valero a dalt de tot del pòdium com a guanyadora de la cursa cadet. La imatge també permet comprovar com anava vestida la gent d'aquella època: molts de paisà i ben arreglats.

-1995. Cros Sant Sebastià (Parc Catalunya). Després de 25 anys a Can Deu, la Sant Sebastià canviava d'escenari. A l'hora de marcar el circuit (vegeu les estakes amb cinta), més feina pels voluntaris, perquè a Can Deu era més fàcil posar la cinta pels arbres existents. Aquí, calia posar més estakes. Un altre problema, és que a la nit, els brètols ens trencaven la cinta o tirar les tanques a terra. L'endemà, a correu, tocava refer-lo.

-Donava gust entrenar a les Pistes amb les figures de la JAS (quan vaig començar, principis de la dècada dels 70, n'hi havia moltes). Et senties important, compartir pista amb els millors atletes del club i que tenien un protagonisme en els mitjans de comunicació (nacionals inclòs). I tu allà al mig... se'm queia la bava. Tenia una explicació: per llavors no existia el CAR, per tant, per nassos tothom entrenava allà. Penseu que entre la dècada dels anys 60 i 70, la JAS va arribar a tenir fins a 9 atletes internacionals absoluts, 8 internacionals júnior i 1 internacional paralímpic. Era un privilegi compartir espai amb ells.

-Anys 70. Carme Valero i Glòria Pujol en una competició desconeguda. Són dos exemples dels atletes que han arribat a defensar la selecció espanyola absoluta i que en aquella època també entrenaven a les Pistes. Personalment, per mi, que per llavors era molt jovenet, compartir pista amb la Carme, amb la Glòria, i amb d'altres del club que també van arribar a la selecció absoluta o júnior, era tot un luxe.

-Els rebuts de Soci es cobraven mitjançant un cobrador que anava casa per casa. Amb el temps, això va anar canviant en el cas que el soci facilités el seu número de compte bancari i es tramitava per la Caixa de Sabadell (ara ni existeix). En cas contrari, encara calia enviar al cobrador. Feina dura: diversos viatges fins a trobar algú a casa (generalment en hores tontes, les de dinar, per exemple), i si obrien, imagineu la cara que posaven en veure el cobrador de la JAS. L'últim cobrador que vàrem tenir fou en Aquilino Soto, i sota la meua presidència va plegar en 1994. Cansat i no li compensava (malgrat una petita comissió per rebut cobrat). Segons em va prometre, algun cop i perquè no tornés, l'intimidaven amb els gossos.

-La tecnologia encara no havia arribat i la informació arribava en comptagotes (no com ara, que és a l'instant). Un exemple molt evident i que té la Montse Pujol com a protagonista: en 1978 corre a Sittard (ciutat dels Països Baixos) els 400 metres tanques en el transcurs de la llavors tradicional Westatlhetic (competició internacional entre 8 països de 2a línia europea). Fa una marca de 57"94: rècord d'Espanya absolut. Espectacular registre per una atleta encara de categoria júnior, perquè tot just té 17 anys. La cosa bona de cas, és que 40 dies més tard, la Federació Espanyola fa saber als mitjans de comunicació que l'atleta sueca, Anne Louise Skoglund havia batut el rècord del món júnior en poder de la nostra Montse Pujol des de la Westatlhetic de Sittard. Inaudit. Ningú sabia res, ni ella. Bats un rècord del món... i només te'n assabentes per la premsa quan te'l treuen. Ara com tots sabeu, els rècords de tota mena estan a qualsevol web i permanentment actualitzats.

-1976. Pavelló Municipal d'Esports. Moment exacte on Montse Pujol bat el rècord de Catalunya absolut en salt d'alçada (1'68) tot i tenir només 14 anys. Al Pavelló s'hi feien totes les proves del calendari "indoor", però els saltadors de perxa estaven limitats. A causa de la poca alçada del sostre (ovalat) feia que els atletes que saltaven més, agafessin pànic en tocar el sostre, tal com li va passar a un atleta anglès (Mike Bull, per llavors, campió dels Jocs de la Commonwealth) en el Meeting Internacional del 1975 i renunciar a saltar els 5 metres.

-I parlant de marques, un fet marca la diferencia entre una època i l'actual. És l'aparició del cronometratge elèctric. Avanç tecnològic determinant per unes marques més exactes, perquè amb el cronometratge manual, no hi havia la fidelitat del 100% en el valor de la marca. En el cas nostre, són marques que no es poden oblidar, perquè hem tingut atletes, i bons, que mai van tenir l'oportunitat de córrer amb cronometratge elèctric Per exemple, en Joan Seguí, el millor velocista sabadellenc en una època que les pistes eren de cendra i el cronometratge manual: la seva marca (10"8 en 1975) no la podem oblidar. I en la respectiva evolució del rècord de Sabadell dels 100 metres com en el rànkning de les 50 millors marques de tots els temps, apareix com a tal, fent una distinció entre les manuals i les elèctriques. I com en el cas del Seguí, extensiu a totes les que hi pugui haver per part d'altres atletes de la JAS. Ells no tenen la culpa de no haver corregut mai amb cronometratge elèctric.

-Anys 60 (s/d). Pistes Municipals. Equip de relleus 4x100. Joan Seguí, entre els components. Però també hi ha en Josep Miquel Pérez, Eliseu Miralles i Vicenç Garcia Machado. Així com el seu entrenador, l'Àngel Galobart. El millor equip del relleu curt de la història: en 1967, campions de Catalunya. Des de llavors, cap equip ha repetit tal gesta.

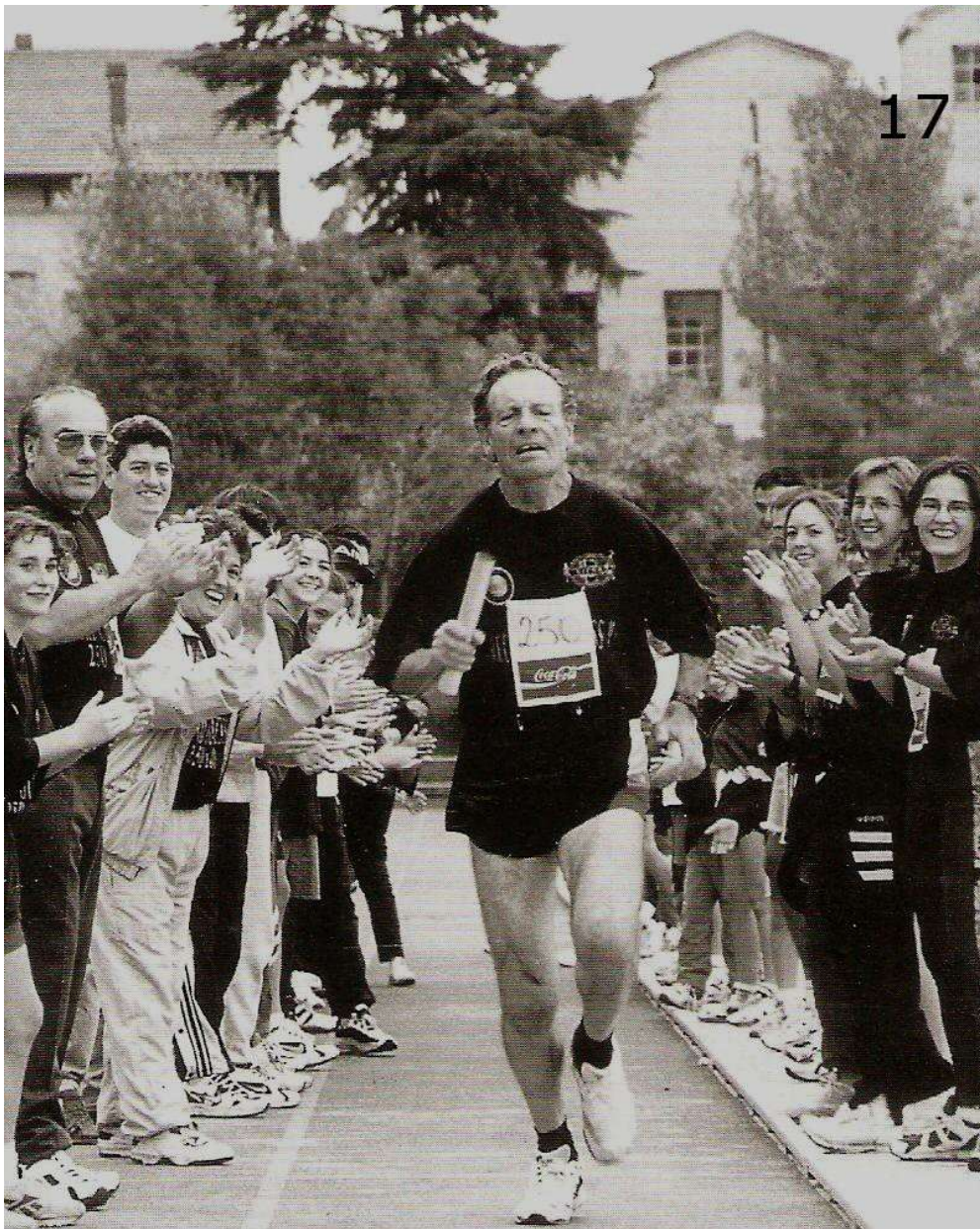
-Escola d'Atletisme com ara tenim amb més de 300 nens de 8 a 15 anys i 10 monitors de dilluns a divendres, i sota la direcció d'un director tècnic, no existia. En 1972, que és quan vaig començar a "baixar" a les Pistes, només 1 entrenador, el farmacèutic Joan Vinyes, amb el seu grupet dels Escolapis i altres puntuals incorporacions, i s'entrenava el dissabte a 1a hora de la tarda. I quan vàrem passar a categoria cadet, llavors ens va acollir el tàndem Salvador Carrillo i Josep Eladi Baños, atletes de categoria júnior i entrenant als vespres, com gairebé tothom. Però no penseu en grans xifres, fent memòria, no arribàvem a la vintena d'atletes per categoria. Per cert, pocs però bons. En el Rànquing d'Espanya per clubs de categoria infantil del 1976, la JAS era el 3r millor equip del país. Per llavors, el President era en Primari Calvet. I no tan sols hi havia un bon equip de promoció, també la JAS brillava a escala absoluta. Han passat molts anys, però cal recordar sempre amb nostàlgia aquesta època i amb força orgull del que suposava ser de la JAS.

-1970. Cros Sant Sebastià (bosc Can Deu). Cerimònia lliurament de premis. En Primari Calvet com a President de la JAS amb el pòdium de la cursa cadet. Carme Valero (amb el ram de flors) es la guanyadora.

-2002. Última Volta Simbòlica abans del canvi de tartan (després d'anys de reivindicar-ho). Per mi, aquesta foto té un simbolisme, on es veu un grupet de simpatitzants de la JAS (en van córrer més, doncs falta gent a la foto) corrent tots plegats per la il·lusió que suposava el tant esperat canvi de tartan (ens ho agafàvem com si les pistes fossin nostres).

-1998. Pistes Municipals. Intent de Rècord Guinness en relleus. Hi havia il·lusió per fer activitats: aquest any vàrem ser 250 atletes diferents en fer una posta de 400 metres (el rècord es va assolir en 1999 en arribar fins a 272 atletes). Imatge idònia, no només com un homenatge al Pep, sinó perquè es veu força il·lusió en fer pinya.

Resumidament, i com a conclusió:

Una època, viscuda en unes condicions que avui ens faria mandra tornar enrere, perquè les condicions d'avui en dia són envejables respecte a temps antics. Però, a la vegada, una època en què hi havia il·lusió, i molta, en fer pinya al club, en fer ambient de club, en competir pel club, en implicar-se pel club, en ajudar al club... en definitiva, fer club ¡¡¡

Ricard Rof

Les intervencions dels expresidents, de l'actual i del moderador es varen anar intercalant a mesura que Rof anava avançant en els temes a tractar com foren les instal·lacions, material, entrenadors, atletes, juntes directives, organitzacions de competicions, relacions amb les Institucions....

PRIMARI CALVET president de la JA Sabadell durant nou anys (1966-1975) va fer referència a les condicions d'entrenaments en els seus començaments: "Ho fèiem al pati de l'hotel Urpí conegut com Cal Sacs. Hi vàrem posar uns quants quilos de sorra i allà hi fèiem el salt d'alçada, el de perxa i d'altres. Per entrenar-nos a passar les tanques, hi col·locàvem un parell de cadires. Amb mi hi eren els Busoms, Romaguera, Sala, l'Antoni Sánchez i el meu germà Hèlios".

Primari Calvet, que va arribar a la presidència del club essent un dels vicepresidents de la Junta encapçalada per Joan Colomer, continua rememorant aquells temps: "Una altra etapa quant a entrenaments va ser la del Gimnàstic Mercantil, al barri de Gràcia, a on utilitzaven el camp de futbol, a les set del matí. Tot i que jo per la meva feina i estudis no hi solia anar gaire".

La memòria d'en Primari (nascut el 1933) continua sent exquisida: "Més tard i per raons polítiques vam passar a dir-nos; Joventut Atlètica Sabadell Educación y Descanso; això va portar-nos a poder entrenar a un solar del carrer Viladomat cantonada amb la carretera de Barcelona, a través d'una gestió feta pel llavors president Joan Solà i Saltó. La pista que vàrem construir tenia 200 metres pel carrer dos. Ja teníem cendra i això va durar uns 4 ó 5 anys".

JORDI MOLINS, l'actual president de l'entitat. Ho és des del 2023 es referia d'aquesta manera: "Tenim unes bones instal·lacions, un bon material i un bon suport de l'Ajuntament i això ens permet fer millores constants. A la vegada hi ha la pista coberta -en funcionament des del desembre a març-, que fa que Sabadell sigui la capital de l'atletisme català, amb participació de clubs que va des de la Cerdanya fins a les Terres de l'Ebre. Això ens permet que els nostres atletes de l'escola d'atletisme hi puguin entrenar l'hivern sense passar-hi fred i a la vegada que els familiars que els acompanyen i els esperen ho facin amb una certa comoditat. Tot això no és fàcil, ja que el manteniment de la pista i de la instal·lació va a càrrec de l'Ajuntament".

Molins acabaria la seva primera intervenció afirmant que "L'atletisme actual no té res a veure amb el del passat. Tenim uns dos-cents o tres-cents atletes, que no els tindríem si no disposéssim d'unes bones instal·lacions i d'un bon material".

Parlant del material del seu temps CALVET, afegia: "Alguns ens compràvem les sabatilles i ens les hi deixàvem els uns als altres. Hi havia dos fabricants; un era el Baró, un fondista, l'altre el Mates, un saltador de perxa. Jo mateix que sovint anava a esquiar a Andorra, aprofitava el viatge i en portava algunes, que servien per estimular els atletes a aconseguir-les com a premi si superaven unes marques mínimes que havien establert prèviament amb l'Àngel Galobart. Després van venir els Esports Molins". Segueix l'expresident: "No vàrem tenir problemes amb l'Ajuntament. Amb el Juanito Casablancas (Regidor d'Esports) hi va haver una bona entesa quant a la reposició del material. És més, ens va facilitar per reconstruir les graderies, cosa que va portar a terme el Galobart ajudat per tres o quatre persones més".

"Avui en dia -agafa la paraula MOLINS- tot això ha canviat. Les noves tecnologies en les sabatilles, per exemple, han portat a millores quant a resultats, però a la vegada ha dut a noves reglamentacions per part de la World Athletics (la federació que controla l'atletisme internacional), pel que fa a nous models, marques, limitacions.... i no parlem ja del cronometratge elèctric que és clau en la validació de les marques i records. S'ha acabat allò de "quina marca t'han donat?". El torn de paraula, va permetre MOLINS a exposar la situació actual de l'atleta de la JAS: "El club que presideixo no ha optat per fitxar atletes de fora. El nostre ADN és fer-los a casa. Anar creixent i formant atletes propis i així tenim a Roger Martínez, Max Peula, Pol Molins, Fatuomata Diallo, Pau Caparrós.... que sempre tornen dels campionats d'Espanya sub'20 amb medalles. Això no vol dir, com està passant, que si algun atleta de fora vol fitxar per nosaltres, benvingut sigui".

Si la Joventut Atlètica Sabadell ha conegut diverses pistes i instal·lacions també ho ha fet amb les secretaries des de les quals i quasi sempre de forma anònima i gratuïta hi han treballat, directius, entrenadors, secretaris.... PRIMARI CALVET hi dona un cop d'ull: "Ja com a Joventut Atlètica Pensament vàrem ser a Cal Sacs (Hotel Urpí), després a passar a ser Educación y Descanso, vàrem anar a parar a la Rambla cantonada carrer Lacy, a on hi ha els sindicats, per seguir a les pistes municipals "Josep Molins", primer a la casa finlandesa ("Suomi") i més tard a on som ara. Tot això va permetre a Josep Company portar tots els seus arxius de casa seva a les oficines de la JAS".

Pel JORDI MOLINS, aquest és el passat, mostrant un present en el qual "El club disposa de dues sales internes, les quals són el cent per cent de la JAS i a la vegada d'una sala polivalent a servei d'altres entitats, i em sembla bé, i que prèvia petició a l'Ajuntament, igual que ho fem nosaltres, la podem utilitzar".

Un altre apartat, sempre interessant i imprescindible en l'esport en general és el dels entrenadors, preparadors... sobre aquest punt, PRIMARI CALVET ens recorda "En l'àmbit sabadellenc només teníem el Jaume Jové. Més tard i a través de la Federació Catalana d'Atletisme vàrem conèixer al finlandès Olli Virho i al suec Gunnar Melbeck, contractats per la mateixa federació. A més el Pep Molins quan tornava de competir de l'estranger portava revistes franceses especialitzades que escrivien d'entrenaments i que nosaltres traduïem i així ens preparàvem. D'aquesta manera l'any 1952 amb un equip format amb l'Àngel Galobart, l'Andreu Llovera, el Tomàs Saiz, el Jaume Silvestre, el Victor Tortosa i pocs més, vàrem guanyar el Campionat de Catalunya de 3a, categoria. La reglamentació permetia fer dues proves i un relleu. "Érem l'equip que teníem i a la vegada alguns d'ells els tenia en l'equip directiu amb altres col·laboradors com el Julià Magret, el meu germà Hèlios, la Sra. Roca, la mare del nostre fondista Joan Roca. De fet, el problema principal era la falta de diners".

Els temps han canviat o canvien, segons canta Bob Dylan, ja que el JORDI MOLINS, ho exposà de la següent manera "Ara tot és el contrari del que s'ha explicat. Si anem als entrenadors, aquests cobren tots, i és correcte. Tenen una formació, una titulació i, per tant, els seus serveis s'han de pagar; en cas contrari no podríem donar al soci el servei que ens demana. Igualment, ho fem extensiu als monitors i inclús als voluntaris. Aquests últims no fan cua per ser-ho i, per tant, els hi hem de donar 15 o 20 €, si volem que ens donin un cop de mà. Si anem cap als atletes -prossegueix Molins- res a veure amb el passat. El compromís de per vida amb el club, ara sol ser del 5%. Els interessos personals i dels entrenadors, a vegades, solen divergir dels de l'equip, el que representa en certs moments tenir dificultats per fer-lo i competir. Tot això de fer tres proves en una lliga, tan diverses com a la vostra època i inclús la meva, com podien ser; marxa, 1500 m. i relleus, ja no existeix. Ha desaparegut, com també la predisposició dels jutges dels d'abans de posar ells mateixos el llistó en l'alçada, els fulls de resultats i així altres coses. De retruc- continua l'actual president de la JAS- també s'ha reduït la composició de la Junta Directiva (per falta de trobar gent voluntària a formar-hi part) a simplement el president, un tresorer i un secretari".

En el guió, seguit fil per randa, pel RICARD ROF, es tocaven tecles controvertides -més que res per la seva desaparició- com han estat el Cros Sant Sebastià, els Campionats de Sabadell i la Festa Social.

MOLINS ho va defensar d'aquesta manera: "Tenia ganes de parlar d'aquests punts. La "Sant Sebastià", tal com l'hem conegut fins ara, com no en els darrers temps, no té lloc en el mercat actual de curses organitzades per empreses professionals, sigui les de cros, les de muntanya o les de carretera. La proliferació d'aquestes competicions fa que sigui, el menys avui dia, inviable el seu retorn. Una decisió que em va ser difícil de prendre, però la "Sant Sebastià" es va anar morint en els últims quinze anys i no tenia sentit seg uir d'aquesta manera, i poso per exemple que en la cursa sènior hi sortissin només cinc participants".

MOLINS, tanca aquest apartat sobre les competicions de camp a ens través dient: "El que fem amb el Consell Comarcal Escolar és un circuit de cros per participants de fins a 14 /16 anys a on el nivell d'exigència organitzativa és menor".

Dels Campionats de Sabadell, MOLINS argumenta: "És un cas semblant a la "Sant Sebastià". En un temps que pels atletes ser campió de Sabadell o inclús de Catalunya no els hi representa res o bé ni la selecció catalana, trobar participants per un campionat local, es reduïa a veterans de 55 anys. Si a nosaltres ens donava una satisfacció ser el campió/na de la nostra ciutat, ara això és totalment irrellevant. Ens haurem de reinventar. No m'agradaria passar a la història de la JAS com el president que ho ha tancat tot".

Finalment i referent a la Festa Social, el president de l'entitat ho va sintetitzar així: "Avui en dia, la cohesió social que hi havia abans, no hi és o ha canviat. L'atleta es desplaça pel seu propi mitjà al lloc de la competició, arriba una hora abans, escalfa, competeix i se'n torna a casa sense, en molts casos, ni preocupar-se pel resultat de l'equip. Els viatges en autocar, tot i que intentem recuperar-los, han desaparegut. Dit això, la Festa Social d'abans ha seguit el mateix camí. No es pot mantenir el preu, trobar un lloc per encabir cent o dues-centes persones, els premis... Tot i que alguna vegada ho havíem fet, amb la presència de l'alcalde, ara la dinàmica és una altra".

PRIMARI CALVET, va tancar l'acte responent subtilment a la pregunta: "Qualsevol temps passat va ser millor, o la nostàlgia és un error?", d'aquesta manera: "El passat és bo per ser passat i no es pot comparar amb el present". **Josep Maria Antentas**

Jordi Molins – Primari Calvet – Ricard Rof - Josep Maria Antentas

Podeu veure la gravació de tota la conferència a:

<https://www.youtube.com/watch?v=7sQtWNhW9rE>

Fotos cedides per:

Diari Sabadell – Arxiu JAS – Francesc Carrión – Jaume Amiel i d'altres particulars.